

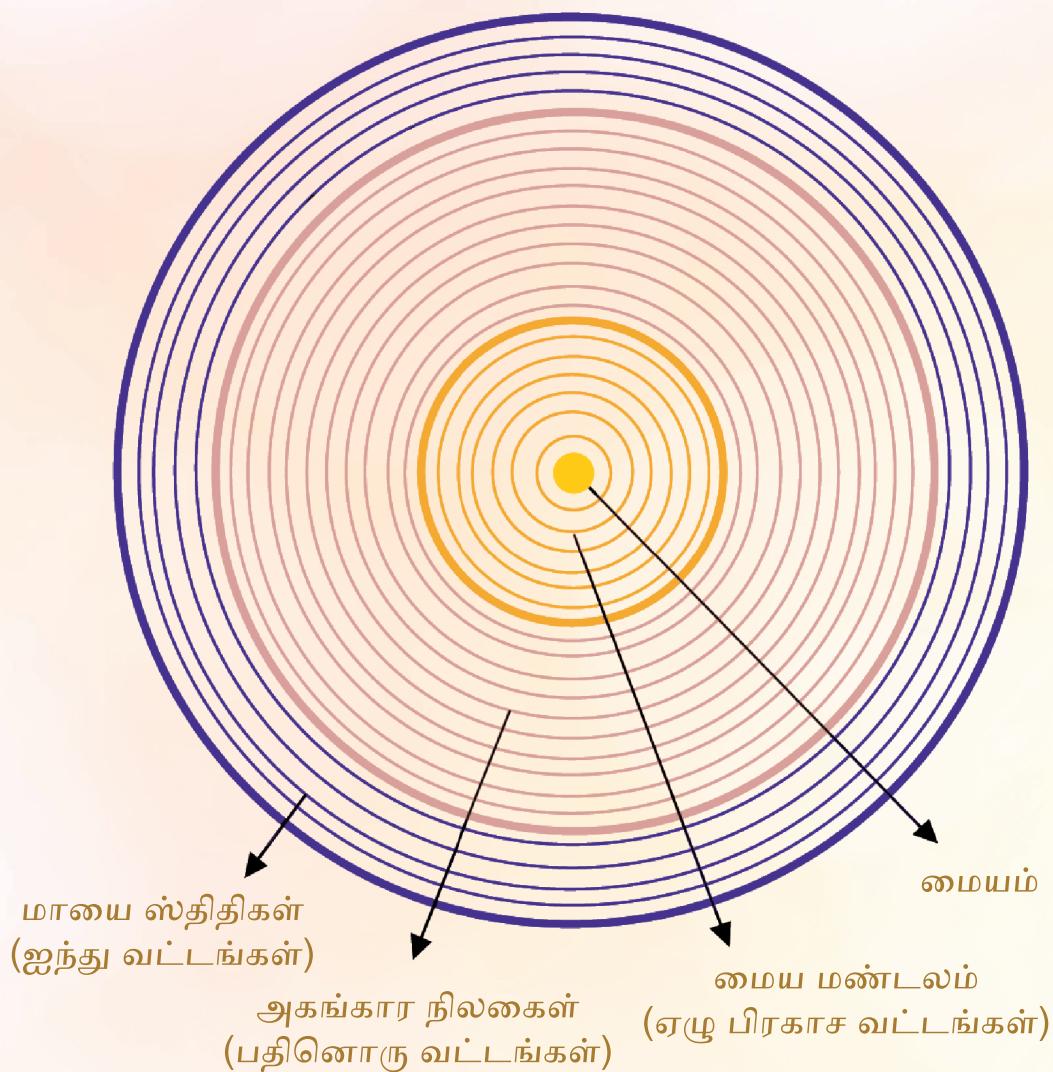
அன்பின் அலைக்கற்றையில்

பயணித்தல்

அன்பார்ந்த நண்பர்களே,

பாபுஜி மகராஜ், 1940ம் ஆண்டு வாக்கில், வரிசையாக சில புத்தகங்களை எழுதி, அதில் பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்குமுன் இருந்த பரிபூரண நிலையையும், படைப்பின் ஆதாரமாக இருந்ததையும் – அதாவது மையத்தை நோக்கிய ஒரு மனிதனின் உள்முக பயணத்தைப் பற்றி விவரித்துள்ளார். பாதையில் உள்ள தடைகளையும், அவற்றிற்கான தீர்வையும் அவர் விவரித்துள்ளார். அதைவிட அற்புதமாக, அது எவ்வளவு எளிமையானது என்ற உண்மையை நமக்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளார். நமக்கு இலவசமாக தீர்வை அளித்து, வழிகாட்டியாக தன்னையே வழங்கி, எளிமையான வரைபடங்களை பயன்படுத்தி பயணத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறார். மிக ஆழந்த மறைஞான விவேகம், எதிர்பாராத விதத்தில் உலகம் முழுவதற்கும் கிடைத்தது. பல்வேறு கலாச்சாரங்கள், வயதினர் மற்றும் பின்னணிகள் என எவ்வித வேறுபாடுமின்றி, பாபுஜி தன்னிடம் வருபவர்கள் அனைவரையும் வரவேற்றார். நாம் அனைவரும் மையத்தை நோக்கி அன்பால் முன்னேற வேண்டும், அதோடு மனிதர்கள் என்ற முறையில் நமது உள்ளார்ந்த ஆற்றலை நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்பதே அவரது கனவாகும். அவரது சொந்த அனுபவத்தின் மூலம் நமக்கு வழிகாட்டி, பயணத்தை விஞ்ஞானபூர்வமாக வரையறுக்கிறார். அவரது வரைபடங்களும் போதனைகளும் துல்லியமாக, தெளிவாக, எளிமையானவையாக உள்ளன.

அந்த வரைபடங்களில் ஒன்று, 23 வட்டங்கள் ஆகும். அதில் மையத்தை நோக்கிய உள்ளார்ந்த பாதையின் பல்வேறு நிலைகள் அல்லது மட்டங்களை பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. நாம் வெளிப்புற சுற்றிரெல்லையில் இருந்து தொடங்கி, சக்கரங்களின் ஊடே கடந்துசெல்வது, நமது சூட்சும் சரீரத்தின் உடற்கையை வரையறுக்கிறது. பாழூஜி, இதய மண்டலம், மன மண்டலம் மற்றும் மைய மண்டலம் என மூன்று மண்டலங்களையும் விளக்கி, அதில் இந்த சக்கரங்களை எங்கு கண்டறிய வேண்டும் என்றும் வரையறுத்துள்ளார். இவை அனைத்தும் மையத்தை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் உள்ள வெவ்வேறு நிலைகளாகும். பாழூஜியின் வர்ணனைகளில் உங்களுக்கு பரிசீலனையும் இல்லையெனில் – சத்யோதயம், ராஜ்யோகத்தின் செயல்திறன்,

சுதந்திரத்தை நோக்கிப் பீடுநடை

அனந்தத்தை நோக்கி போன்ற அவரது புத்தகங்களை படிக்கலாம். அதைவிட மேலாக, இந்த பயணத்தை நீங்களாகவே அனுபவித்து உணரலாம். நிச்சயமாக, 23 வட்டங்கள் என்பது உண்மையில் இல்லை, உலகப் படத்தில் உள்ள அட்சரேகை மற்றும் தீர்க்கரேகை கோடுகள் நிஜத்தில் இல்லாததைப் போன்றது இது. அவை அடையாளத்திற்கான குறியீடுகள் மட்டுமே.

இந்த உள்முக பிரயாணத்தில் நாம் எவ்வாறு உந்தப்படுகிறோம்? நாம் அன்பின் அலைக்கற்றையில் பயணிக்கிறோம். இருப்பினும் பாதையில் தடைகள் உள்ளன. அந்த தடைகள் யாவை? அவற்றிலிருந்து மீண்டுவருவது எவ்வாறு?

மிக தெளிவான கண்ணாடிகூட, ஒளிக் கற்றையை எவ்வாறு தடம் வளைந்து செல்ல வைத்து, திரிபு செய்யப்பட்ட தோற்றத்தை உருவாக்குகிறதோ,

மிக தெளிவான கண்ணாடிகூட, ஒளிக் கற்றையை
எவ்வாறு தடம் வளைந்து செல்ல வைத்து, திரிபு
செய்யப்பட்ட தோற்றத்தை உருவாக்குகிறதோ,
அவ்வாறே மிக சூட்சமமான சல்லடையாகவே
இருந்தாலும், அது அன்பின் அலைக்கற்றையை
தடம் வளைந்து செல்ல வைக்கிறது. சல்லடை ஏதும்
இல்லை என்றால், மையத்திலிருந்து நேரடியாக
வழிந்தோடி வருகின்ற தூய அன்பை, நாம்
அனைவரும் அனுபவித்திருக்கக்கூடும்.

அவ்வாறே மிக சூட்சமமான சல்லடையாகவே இருந்தாலும், அது அன்பின் அலைக்கற்றையை தடம் வளைந்து செல்ல வைக்கிறது. சல்லடை ஏதும் இல்லை என்றால், மையத்திலிருந்து நேரடியாக வழிந்தோடி வருகின்ற தூய அன்பை, நாம் அனைவரும் அனுபவித்திருக்கக்கூடும். இந்த உள்ளார்ந்த பயணம் என்பதும் நமக்கு தேவைப்பட்டிருக்காது. ஆனால் நாம் சல்லடைகளுடன் இருப்பதே நமது மனித ஜீவிதத்தின் இயல்பாக உள்ளது. இதன் விளைவாக நாம் 23 வட்டங்களை படிப்படியாக கடந்து, மையத்தை நோக்கி பயணிக்கும்போது, நமது திறனும், உள்ளார்ந்த ஆற்றலும் விரிவுபடுத்தப்படுகிறது.

வெளிச்சுற்றின் எல்லைக்கும், மையத்திற்கும் இடையே பல சல்லடைகள் உள்ளன. அதன் வெளி எல்லையில், நமது விருப்பங்களின் ஈர்ப்பு மற்றும் எதிர்ப்புகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருப்பதால், நமது அன்பானது வெளிப்புற-கவனம் கொண்டதாகவே இருக்கும். உதாரணமாக, ஒரு குழந்தையின் அன்பு, பெற்றோர் மற்றும் பொம்மைகளால் ஈர்க்கப்படுகிறது, ஒரு பதின்ம் வயதினருக்கு காதல்

மற்றும் நட்பும், நடுத்தர வயதினருக்கு குடும்ப வாழ்க்கை, தொழில், விளையாட்டு, பொழுதுபோக்கு, உடைமைகள் மற்றும் மின்னனு உபகரணங்களாலும் அவர்களது அன்பு ஈர்க்கப்படுகின்றது. சிலநேரம் பேராசை, பொறாமை, கர்வம், போட்டி மற்றும் கடுங்கோபம் ஆகியவை ஆக்கிரமித்துவிடுகின்றன. பின்னர் அன்பு என்பது சுய உடைமையும், சுய நோக்கமும் கொண்டதாக ஆகின்றது. இது நிகழும்போது, எவ்வாறு நட்சத்திர மண்டலங்களுக்கு இடையேயான அண்டவெளியில் உள்ள கருந்துளைகளில், ஒளிக்கற்றை தப்பிச்செல்ல முடியாதோ, அதேபோன்று நமது அன்பு அகப்பட்டு சிக்கிக்கொள்கிறது. படிப்படியாக, நமது பயிற்சியின் மூலம், இந்த உணர்ச்சிகளை கையாள நாம் கற்றுக்கொண்டு, அதிகப்படியான புரிதல் மற்றும் நற்சிந்தனையோடு, உயர்வான கண்ணோட்டத்தில் கவனம் செலுத்துகிறோம். நமது குடும்பம், வேலை போன்றவற்றில் தொடர்ந்து அன்பு செலுத்தும் அதே வேளையில், உயர்வான விழிப்புணர்வையும் வளர்த்துக் கொள்கிறோம். உணர்ச்சிகளின்மீது ஆளுமைப் பெறுவது, முதல் அடித்தளத்திற்கு நம்மை கொண்டுசெல்கிறது. பிறகு, பாதையில் தொடர்ந்து செல்கையில், பல்வேறு சந்திப்புகளில் நம்மையே நாம் எதிர்நோக்குவது அவசியமாகிறது.

நமது யாத்திரையை, இதய மண்டலத்தின் ஜிந்து
வட்டங்களுடன் இதயத்தில் துவங்குகிறோம்.

நமது விருப்பங்களுடன் தொடங்கி, ஒவ்வொரு
சந்திப்பும் ஓர் உணர்ச்சிபூர்வமான சல்லடையோடு
தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது. நாம் எதிர்கொள்ளும்
படிப்படியான தன்மை மாற்றமானது, சல்லடைகளை
விட்டுவிடுவதில்தான் அடங்கியுள்ளது.

நமது யாத்திரையை, இதய மண்டலத்தின் ஜிந்து வட்டங்களுடன் இதயத்தில் துவங்குகிறோம். நமது விருப்பங்களுடன் தொடங்கி, ஒவ்வொரு சந்திப்பும் ஓர் உணர்ச்சிபூர்வமான சல்லடையோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது. நாம் எதிர்கொள்ளும் படிப்படியான தன்மை மாற்றமானது, சல்லடைகளை விட்டுவிடுவதில்தான் அடங்கியுள்ளது.

நாம் அனுபவிக்கின்ற சல்லடைகள் அனைத்தும், உண்மையிலேயே நாம் நன்கறிந்த விஷயங்கள்தான். உதாரணமாக, வாழ்க்கைத் துணையுடனான நமது உறவுமுறையில், நாம் ஒருவரையொருவர் சிறைபடுத்திக் கொள்கிறோம். நாறு ஜோடிகளில், அரிதாக மூன்று அல்லது நான்கு ஜோடிகளே நம்பகமான அன்புகொண்டு வாழும் ஆசிபெற்றவர்களாக உள்ளனர். பெரும்பாலோர் சுய உடைமை பாராட்டுபவர்களாகவே உள்ளனர். மத நம்பிக்கைகளை போன்று,

நமது நம்பிக்கை முறைகளை உள்ளடக்கிய மற்ற சல்லடைகளும் உண்டு. அவை மதம், அரசியல் அல்லது கருத்தியல் என எதுவாக இருந்தாலும், வேறு நம்பிக்கை முறைகளை சார்ந்தவர்களின் மீது, முன்கணிப்பிற்கு வழிவகுக்கின்றன. பிறகு நமக்கென சில கோட்பாடுகளும் உள்ளன, அவற்றை நாம் பாசத்தோடு பற்றிக்கொண்டு இருக்கிறோம். உதாரணமாக, நேர்மை மற்றும் நீதியின் தேவை. இத்தகைய கோட்பாடுகள் மிக உன்னதமானவை எனினும், நமது சுற்றுத்தாருடன் நாம் பிடிவாத கொள்கைகளைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தால், நம்மால் மன்னிக்கவும், விட்டுக்கொடுக்கவும் இயலாது, மாறாக சரியென நாம் என்னிக்கொண்டு இருப்பவற்றிக்காக, எப்போதும் சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருப்போம். இது உருக்குலைவை ஏற்படுத்தி - பிறரை வெறுக்கும் அளவிற்கு சென்றுவிடக் கூடும் - இது அன்பின் அலைக்கற்றறையை, மையத்தை நோக்கிய அதன் பயணப்பாதையில் இருந்து விலகி, கீழ்நோக்கி வளைய வைக்கும்.

பிரபலமான ஸ்டார் வார்ஸ் கதையின் அனகின் ஸ்கைவாக்கர் எனும் கதாபாத்திரம், ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். அனகின், படைகளின் சமநிலையை மீண்டும் நிலைநிறுத்தி தலைவராக ஆவதற்கு, அதாவது ஜேடி எனும் பட்டத்திற்கு தேர்வுபெறக்கூடிய வகையில் உள்ளாற்றலும், அதோடு அக்கறையும் இரக்கமும் கொண்ட ஒரு இளைஞர் ஆவார். ஆனால் அவரது அன்பிற்குரியவர்களான தாய் மற்றும் துணைவி பத்மேயின் இறப்பிற்கு பின்னர், அவர் ஆழ்ந்த சினத்தில் விடாபிடியாக இருந்ததால், இறுதியில் டார்த் வேடர் எனும் கொடிய கதாபாத்திரமாக உருமாற்றம் அடைய நேர்ந்தது.

ஜீவிதத்தின் இருள்குழந்த பக்கத்தில் அகங்காரம் உள்ளது. நமது இருப்பின் மையத்தில் உள்ள, உயர் ஓளியின் மூல ஆதாரத்திலிருந்து, நாம் எந்த அளவு தொலைவாக உள்ளோமோ, அந்த அளவு நீண்ட கரு நிழல் இருப்பதை உணரலாம். அகங்காரத்தில் நிறைவை அடைவது எது அல்லது யார்? மற்றவர்களின் வலுவான எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ளும் தருணத்தில், யாராவது நம்மோடு ஒத்துப்போகும்போது, அந்த நபர் நமக்கு சிறந்த நண்பராக ஆகிறார். என்? மற்றொரு புறம், நமக்கு உண்மையில் மிக நெருக்கமாக இருந்தவர், நமது கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் வலுவாக எதிர்த்து நிற்கும்போது, நாம் சமநிலையை இழக்கிறோம்.

அகங்காரத்தைவிட விருப்பங்களை கையாள்வது மிக எளிமையானது. எனெனில் ஒருமுறை நிறைவடைந்து திகட்டிய பின்னர், அந்த விருப்பங்கள் எழுவதில்லை. அவை மீண்டும் தோன்றினாலும், இடைப்பட்ட கால அவகாசம் மதிக்கத்தக்கதாக இருக்கும். மேலும், உணவு மற்றும் மற்ற புலனுணர்வுகளின் நிறைவேற்றம் பெரிதும் இயல்பானதாகும். அகங்காரத்தை பொறுத்தவரை, அது ஓய்வற்ற தொடர்ச்சியாக இருந்திடும். அகங்காரமானது, அதிகாரம் மற்றும் பதவியில் செழித்து வளரும் ... சரியாக சொல்வதெனில் அதன் பிழைப்பை மேம்படுத்துவது எதுவானாலும் அதில் தழைத்தோங்கும். இந்த தனிப்பண்பு மற்ற

விலங்கினத்திலிருந்து, நம்மை வேறுபடுத்தி காட்டுகிறது. நமது வளர்ச்சிக்காக படைக்கப்பட்ட அந்த அம்சம், நமது உணர்வு நிலையின் விரிவாக்கத்திற்கு எதிராக செயல்படுவதாக தோன்றுகிறது.

விலங்குகள் மற்றும் மரங்களுக்கு இத்தகைய வீழ்ச்சியறும் அபாயம் இல்லை, எனினும் உணர்வு நிலை மேலும் விரிவடைவதற்கான சாத்தியக்கூறும் அவற்றிற்கு கிடையாது. தாவரங்கள் மற்றும் விலங்களுக்கு அகங்காரம் இருப்பதில்லை என்றபோதும் அவற்றைப்போல் நடந்துக்கொள்வதும் நமக்கு பரிணாம வளர்ச்சியை வழங்காது. எல்லையற்ற சமுத்திரத்துடன் நம்மை ஒன்றாக இணைத்துக்கொண்டு, புலப்படாத தெய்வீகத்தன்மையோடு நம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு, அகங்காரத்தின் ஓயாத கோரிக்கைகள் மற்றும் பளுவினால், மூழ்கடிக்க முடியாத ஒன்றாக நாம் ஆகும்போது மட்டுமே, நம்மை விடுவித்துக் கொள்ள இயலும். வெளிப்புற உலகத்துடன் நம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும்போது, பார்வைக்கு எல்லை புலப்படாத விதத்தில், அதிலேயே நாம் நிரந்தரமாக ஈடுபட்டு கொண்டிருப்போம். இது, ஒரு வலையை அமைத்து, அதில் நாமே சிக்கிக்கொள்வதற்கு நிகராகும்.

நமது ப்ராக்ரிதிக் அல்லது புலனுணர்வு சார்ந்த விருப்பங்கள் நிறைவேற, வெளிப்புற உலகு எப்போதும் தேவைப்படுகிறது; சார்ந்திருத்தல் வெளியில் உள்ளது. அத்தகைய சார்ந்திருத்தல் நம்மை ஆசைகளுக்கு அடிமைகளாக ஆக்குகிறது. ஒரு புலி உயிர்வாழ அதன் உந்துணர்வால், ஒரு ஏருதையோ அல்லது மானையோ கொல்கிறது. ஒரு ஆண் சிங்கம் இனவிருத்திக்காக ஆறு பெண் சிங்கங்களுடன் இருப்பது அதன் கம்பீரமாகும். இது இயல்பானது. தெளிவாக கூறுவதெனில், இது வெளிப்புற இயல்பு. ரசகுல்லா, பிரியாணி அல்லது பிட்சா இவற்றிலிருந்து நாம் விடுபட்டிருக்கலாம், ஆனால் உணவின் தேவையிலிருந்து ஒருபோதும் விடுபடுவதில்லை. ஒருவரது அகங்காரத்தை பூர்த்தி செய்துகொள்வதை பற்றி என்ன சொல்வது? அகங்காரம் என்பது கடவுள் கொடுத்ததா? அது சுயம் உருவாக்கிய ஒன்று. அது கண்களுக்கு புலப்படாத உள்முக உலகிலிருந்து முளைத்தது.

பசி, தாகம் மற்றும் உணர்ச்சி சார்ந்த உந்துதல் போன்ற தேவையை நாம் எளிதாக புரிந்துகொள்ளலாம் - அவை அத்தியாவசியமானவை, மேலும் இயற்கையின் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். அகங்காரமும் இயற்கையின் பரிசா? வயிறு கனமாகவும் வலியுடனும் உணரத் தொடங்கும்போது, இன்னும் சிறிது உணவு உட்கொள்வது, பிரச்சினையை உருவாக்கும் என்பது உள்ளிருந்து வரும் அறிகுறியாகும். அத்தியாவசியம் அற்றவைக்கு பெரும்பாலும் உள்ளிருந்து எச்சரிக்கை எழும். அகங்காரமும் அத்தியாவசியமற்றது. பெளதீக ரீதியாக, மன ரீதியாக, உணர்ச்சி ரீதியாக அல்லது ஆன்மீக ரீதியாக எப்படியிருப்பினும், அத்தியாவசியமற்ற எதையும் பூர்த்திசெய்து கொள்வது தனிப்பட்ட ஆரோக்கியத்திற்கு எதிரானது.

ஒவ்வொரு முறையும், தேவையின் அடிப்படையில் எனக்கு வரும் கடிதத்திற்கு, ஓன்று பதிலளிப்பேன் அல்லது அதை கோப்பில் வைத்துவிடுவேன். நான் பதிலளிக்காவிடில், பெரும்பாலும் அதை அனுப்பியவர், “தாஜி நீங்கள் என்மீது வருத்தமாக உள்ளீர்களா?” எனக் கேட்டு மீண்டும் எழுதுவதுண்டு. எவ்வாறோ பதில்தெரிவிக்க அவர்கள் என்னை வற்புறுத்துகின்றனர். “இல்லை இல்லை, உங்கள்மீது எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை” என நான் கூறவேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கின்றனர். அத்தகைய பரிமாற்றங்கள் அர்த்தமற்றதாகவும், அதோடு சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் அதில் நேரத்தை விரயம் செய்வதாகவும் ஆகிறது. அவ்வாறு அகங்காரத்திற்கு செல்லமாக இடமளித்து பாதுகாக்கும் நபருக்கு தன்னுள் ஆழ்ந்து செல்வது மிகக் கடினம். அகங்காரம் வெளியிலிருந்து ஆதரவை எப்போதும் கோருகிறது, அதிலும் ஒரே விதமாக, உங்களைப் போன்றே உள்ள ஒருவருக்கு, அல்லது நீங்கள் மிகவும் மதித்து போற்றுகின்ற ஒருவருக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது.

பற்று ஆழமாக வளர்ந்து, அன்பாக
மாறுகிறது. இறுதியில் சரணாகதி
நிலையில் கரைந்துவிடுகின்றது.
அதுவே பந்தமானது பக்தியாக
முதிர்ச்சி பெறும் தருணமாகும்.

எதற்காக நம்மை போன்றே இருப்பவரை, ஒரே மாதிரி உள்ளோரை நாடுகிறோம்? இந்திய பாரானுமன்றத்தில் கோட்டும் டையும் அணிந்துகொள்வதால் என்ன பயன்? யார் உங்களிடம் பொறாமை கொள்ளப் போகிறார்கள்? ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் அல்லது சுவாமி விவேகானந்தரின் முன்பு வைர அட்டிகையும், பொன் இழையால் ஆன சட்டையையும் அணிந்து செல்வதால் என்ன பயன்? அவர்கள் பொறாமை கொள்வார்களா? மாறாக, உங்களது அகங்காரமே முற்றிலும் வீழ்ச்சியறும், ஏனெனில் அவர்கள் அதைக் கண்டு வியப்பதில்லை. உங்கள் மையத்திலிருந்து உங்களை தொலைதூரம் கொண்டுசெல்கின்ற மிக வெளிப்புறமான எல்லைக்கோடு, அகங்காரம்தான். அந்த மிக வெளிப்போக்கான எல்லையில் நீங்கள் இருப்பதால், உங்கள் இதயத்திற்கு செவிமடுப்பதும் உங்களுக்கு கடினமாக மாறிவிடும். மாறாக, மற்றவர்களுக்கும் மற்றும் அவர்களது கருத்துகளுக்குமே நீங்கள் நெருக்கமாக இருக்கிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட மனோபாவம் ஓர் ஆன்மீகவாதிக்கு நஞ்சை போன்றது.

அகங்காரம் பெரும்பாலும் தொகுப்பானவற்றுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும். உதாரணமாக, மற்ற நாடுகளைவிட உங்கள் நாடு மிகச்சிறந்தது

என்று நம்பிக்கொண்டு, உங்கள் தேசத்தின் பெருமையை நீங்கள் வளர்த்துக் கொள்ளலாம். விஞ்ஞானிகளும் மற்றும் ஆன்மீகவாதிகளும்கூட, தங்களது நோக்குதான் சரியான ஒன்று என்ற நம்பிக்கையில், குறுகிய மனம் கொண்டவர்களாக மாறக்கூடும். “எனக்குத் தெரியும் நான்தான் சரியானவன்”, என்னும் வியாதி, ஒருவேளை நாம் எதிர்கொள்ளும் மாபெரும் தொற்று நோயாக இருக்கலாம். அது ஒரு தீவிர சல்லடையாக செயல்பட்டு, அன்பின் அலைக்கற்றையை தடும் மாறிச் செல்ல வைக்கிறது.

உள்முக பயணத்தில் பக்தியே உயிர்நாடியாகும்;
அது அன்பின் அலைக்கற்றையுடன் நம்மை
இணைந்திருக்க வைக்கிறது. பக்தியே அன்பின்
அலைக்கற்றையை செலுத்துகிறது என
சொல்வது சரியாக இருக்கும்.

நமது நம்பிக்கைகள், கோட்பாடுகள் மற்றும் முன்கணிப்புகள் போன்றவற்றில், எந்த அளவு அதிகமாக பற்றுகொண்டு இருக்கிறோமோ, அதே அளவு பெரும் தடைகள், அன்பின் அலைக்கற்றைக்கு தடையிட்டு, நம்மை இலக்கிற்கு இட்டுச்செல்வதை தடுக்கின்றது. அதிலும் குறிப்பாக நமது தொகுக்கப்பட்ட அகங்காரமே ஆபத்தானது. ஏனெனில் அது ஒரு கூட்டான மனநிலைக்கு வழிவகுக்கிறது. இதனை மத வாதத்தில் காண்கிறோம். அரசியல் ரீதியாக சமூகம் பிளவுபடும்போது, இப்படிப்பட்ட முன்கணிப்புகள் வெறுப்பு, வன்முறை, சிலநேரம் போருக்கும் வழிவகுக்கிறது. அத்தகைய சூழ்நிலைகளில் நம்மை சுற்றியுள்ள மக்கள், பிறரது கண்ணோட்டங்களை நாம் காண உதவுவதற்கு பதிலாக, பெரும்பாலும் நமது சுய நம்பிக்கை முறையையே வலுவுட்டிகின்றனர். நாமும் இன்னும் அதிக குறுகிய மனம் கொண்டவர்களாக ஆகிறோம்.

ஆனால் அனைத்தையும் உள்ளடக்குதல் என்பதற்கு எதிர்த்திசையில் நம்மை கொண்டுசெல்கின்ற இந்த பந்தமும் நமது நண்பனாகக் கூடும். பந்தமானது உண்மையான அன்புடையதாக இருக்கும்போது இது நிகழும். பிறகு நமது விழிப்புணர்வு விரிவடைகிறது, அதுவே ஆன்மீக யாத்திரை ஆகிறது. பந்தத்தை பற்றி நாம் எவ்வாறு அறிந்துகொள்வது? நமது தாயின் கருவில் இருந்தது முதற்கொண்டே இதை நாம் அனுபவிக்கத் தொடங்குகிறோம். நாம் வளரும்போது, பந்தத்தை உணரும் மற்றவர்களை சந்திக்கிறோம். குழந்தைகளிடம் பற்றை வளர்த்துகொள்கிறோம். நமக்கு நிகரானவர்களுடன் நேசம் கொள்கிறோம். நமக்கு வழிகாட்டும் நமது மாஸ்டர் உட்பட, நமக்கு மூத்தவர்களிடம்

அன்பையும், திடநம்பிக்கையையும் மற்றும் பற்றுறுதியையும் உணர்கிறோம். இவையனைத்தும் பந்தத்தின் விளைபொருளாகும். நமது உள்முக பயணத்தை நாம் தொடரும்போது, இது வளர்வதும் தேய்வதுமாக இருப்பதை அனுபவிப்பவர்மாக உணர்கிறோம். “யாரிடம் அன்பு செலுத்துவது?”, “யாருடன் சேர்ந்திருப்பது?”, “யாரை நம்புவது?” என நம்மையே கேட்டுக்கொண்டு, இவையனைத்தையும் நாம் அனுபவிக்கிறோம். பற்று ஆழமாக வளர்ந்து, அன்பாக மாறுகிறது. இறுதியில் சரணாகதி நிலையில் கரைந்துவிடுகின்றது. அதுவே பந்தமானது பக்தியாக முதிர்ச்சி பெறும் தருணமாகும்.

அன்பின் அலைக்கற்றை செல்லும் வேகம், ஓளியின் வேகத்தைவிட அதிகம். எனவே சல்லடைகள் அனைத்தையும் நாம் நீக்கிவிட முடிந்தால், மையத்தை பூஜ்ஜிய நேரத்திலேயே நாம் சென்றடைவோம். இந்த சல்லடைகளால் உருவாக்கப்பட்ட தடைகள், அன்பின் அலைக்கற்றையை மையத்திலிருந்து விலக்கி தடம் வளைந்திட செய்யும்போது, நாம் மிகவும் துன்புறுகிறோம். முன்கணிப்பு, கர்வம், பொறாமை, பேராசை மற்றும் கோபம் போன்ற சில சல்லடைகள், நிலத்தடியில் உள்ள அனு சேமிப்பு கிடங்கைப்போல் செயல்படும் இவை, மிகவும் ஆற்றல்வாய்ந்தவை - எதுவும் உட்புக அனுமதிக்காது. அன்பின் அலைக்கற்றையானது அதன் மாயாஜாலத்தை நிகழ்த்தவிடாமல் இவை தடுக்கின்றன.

சமீப காலங்களாக, புராதன இந்திய பாரம்பரியங்கள், நமக்கு கற்பிக்கக்கூடிய இத்தகைய ஏராளமான விஷயங்களை கொண்டுள்ளன என நான் அதிக அளவில் விழிப்புணர்வு அடைந்துள்ளேன், குறிப்பாக பக்தி சூத்திரங்கள். வழக்கமாக பக்தி என்பதை அன்பும் பக்தியும் என்றே மொழிபெயர்க்கிறோம்.

அன்பு செலுத்துவதற்கான திறனை நாம்
 அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.
 உண்மையான பக்தியை அடையும்
 வகையில் அது உலகம் முழுவதும்
 சூழ்ந்துகொள்ளட்டும். இதயத்தின் இந்த
 உண்மையான பெருந்தன்மை, ஆன்மீக
 பயிற்சியின் விளைவாகும்.

ஆனால் அது அதைவிட மிகவும் அடிப்படையானது. அது இதயத்தின் மூலமாக எல்லாவற்றுடனும் இணைக்கப்பட்ட ஓர் உணர்வாகும் - பிரபஞ்சமளாவிய தெய்வீக உணர்வுறுநிலையுடன், நமது தனிப்பட்ட உணர்வுறுநிலையை தொடர்புபடுத்தும் இணைப்பாகும். பக்தி இல்லாமல், நாம் சிந்திக்கின்ற

அல்லது செய்கின்ற அனைத்திலும் உயிருட்டும் மூலக்கூறான உள்ளார்ந்த ஆர்வமும் உற்சாகமும் இல்லாமல், அது எந்த நோக்கமும் அற்றதாகிறது. உள்முக பயணத்தில் பக்தியே உயிர்நாடியாகும்; அது அன்பின் அலைக்கற்றையுடன் நம்மை இணைந்திருக்க வைக்கிறது. பக்தியே அன்பின் அலைக்கற்றையை செலுத்துகிறது என சொல்வது சரியாக இருக்கும்.

அகங்காரத்திற்கு, ஆதிக்கம் செலுத்தவும் சுயநல வெற்றிகொள்ளவும் மட்டுமே தெரியும். அன்பின் மொழியை அது அறியாது. அகங்காரம் படைத்தவருக்கு, பணிவு, பெயர் குறிப்பிடாமல் பணியாற்றுவது, திறந்த இதயத்துடன் விட்டுக்கொடுப்பது போன்றவை அன்னியமாக தேன்றும். அத்தகைய நபர் இவற்றை புரிந்துகொள்ளவும் முடியாது. மையத்தை நோக்கிய யாத்திரை, நம்மை படிப்படியாக ஒரு வட்டத்திலிருந்து அடுத்த ஒன்றிற்கும், ஒரு பரிமாணத்திலிருந்து மற்றொன்றிற்கும் கொண்டுசெல்லும். நாம் அதற்கு தகுந்தபடி அனுசரிக்கவில்லை எனில், ஒவ்வொரு புதிய சூழலையும் ஏற்க முடியாமல் தடுமாறுவோம். அதனால்தான் ஞானிகள், அக்லாக் எனப்படும் குணநலனை பண்படுத்துவதின் தேவையைப் பற்றி பேசுகின்றனர். ஆன்மீக அமைப்பியலின் மாறிவரும் உள்முக சூழலுக்கு ஏற்ப, நமது நடத்தையை சரிசெய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை அனுபவத்தின் மூலம் அவர்கள் அறிந்திருந்தனர், அத்தகைய சீரமைப்பு நிகழ்வதை அன்பு மட்டுமே அனுமதிக்கும். உதாரணமாக, இதய மண்டலத்தின்

பொதுவாக, படிப்படியான முன்னேற்றம்
இவ்வாறு நடைபெறுகின்றது - பந்தம், பாசம்,
அன்பு, சிரத்தை.

வது சக்கரத்தை நாம் அடையும்போது, பொருள்சார்ந்த உலகிலிருந்து விடுபட்டு, தெய்வீக அமைதியும் சாந்தமும் பெறும்போது, நாம் நேசிக்கும் ஒரு நபரிடம் கோபப்பட்டு சுத்தமாக பேசுவது சரிதானா? அத்தகைய அதிகாரம் மிக்க நடத்தை இரண்டாவது சக்கரத்தின் உள்முக பரிமாணத்திற்கு ஏற்றது அல்ல.

அனந்தத்தை நோக்கி என்ற புத்தகத்தில், ஒரு சக்கரத்திலிருந்து மறு சக்கரத்திற்கு ஏற்படும் படிப்படியான முன்னேற்றத்தைப் பற்றி பாபுஜி விவரித்துள்ளார். இதயத்தின் முதல் சக்கரத்தில், தியானத்தின்போது மாஸ்டரால் நம்முள் உயிருட்டப்பட்ட உள்நிலையை பற்றிய முழு உணர்வைபெற்று, அதனை உள்ளீர்த்துக் கொள்வதன் மூலம், அதனுடன் ஒன்றுபட முடியும் எனக் கூறுகிறார்.

இந்த செயல்முறையின் மூலமாக மென்மேலும் அதிகப்படியான பந்தத்தை இயல்பான விதத்தில் மேம்படுத்திக்கொள்கிறோம். இரண்டாவது சக்கரத்தில், நமது தீவிர பக்தியே நம்மை அடுத்த பரிமாணத்திற்கு உந்தும் என நமக்கு நினைவுட்டுகிறார். பக்தியின் தீவிரத்திற்கு தகுந்த விகிதத்தில் இரண்டாவது சக்கரத்தின் உள்ளே செல்வதற்கு அனுமதி வழங்கப்படும் என கூறலாம். இது ஆழந்த மட்டத்தில் உள்ள பந்தம் - அதாவது பக்தி ஆகும். மூன்றாவது சக்கரத்தில், உண்மையான அன்பின் தீச்சுடரை நாம் அனுபவிக்கிறோம். அது தெய்வீக அருளை ஈர்த்து, பயணத்தில் முன்னோக்கி செல்ல உந்துகின்றது. பந்தத்தை குறித்த இந்த ஆழந்த அனுபவம், மையத்திலிருந்தே பிரதிச்செயலை ஈர்க்கும் அளவு வீரியம் மிக்கது. இவ்வகையில், ஒவ்வொரு பரிமாணமும் அதற்கு முந்தைய ஒன்றின் மீது உருவாக்கப்படும்போது, நாம் அன்பின் அலைக்கற்றையில் பயணிக்கப்படுகிறோம்.

உறவுகளின் மூலம் அன்பைப் பற்றி கற்றுக்கொள்கிறோம். அன்பிற்கான நமது பயிற்சிகளம், அவர்களே ஆவர். பந்தம் என்பது குழந்தைகள் மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் பிரியமாக வெளிப்படுகிறது, பிரியம் ஆழமாகி, ஒரே வயதினர் இடையே காதலாகிறது, ஆனால் இங்கும் அகங்காரம் நமது பாதையில் வரக்கூடும். பிளவுபடுதலை தவிர்க்க வேண்டுமெனில், சுய-ஆய்வு மேற்கொள்ளும் ஒழுக்கம் அத்தியாவசியமானது, இல்லையெனில் பிளவுபடுதல் நுழைந்துவிடக் கூடும். காதலால் வீழ்ச்சியறும்போது இதுவே நிகழ்கிறது.

அன்பை மேம்படுத்த, பந்தம் கொள்வது தேவையான ஒரு படிநிலை எனினும், அது ஒரு வலைப்பொறியாக மாறவும் கூடும். எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மட்டத்தின் மேலாவது நாம் பற்றுகொண்டால், அங்கேயே மாட்டிக்கொள்கிறோம். உதாரணமாக, குடும்பத்தில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தும்போது, நமது அன்பை விரிவடையச் செய்து, சமூகத்திற்கும் அல்லது அடுத்த கட்டமாக மனித இனத்திற்கும் அல்லது, படைக்கப்பட்ட அனைத்திற்கும் கொண்டுசெல்ல முடியாது. அன்பின் வழித்தடம் குறுகியதாக இருந்தால், அனைவரையும் நம்மால் நேசிக்க முடியாது. அன்பு செலுத்துவதற்கான திறனை நாம் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். உண்மையான பக்தியை அடையும் வகையில் அது உலகம் முழுவதும் சூழ்ந்துகொள்ளல்லோம். இதயத்தின் இந்த உண்மையான பெருந்தன்மை, ஆன்மீக பயிற்சியின் விளைவாகும்.

பொதுவாக, படிப்படியான முன்னேற்றம் இவ்வாறு நடைபெறுகின்றது - பந்தம், பாசம், அன்பு, சிரத்தை. சிரத்தை என்பது மிக உயர்ந்த பேறு, அப்போது உண்மையான பற்றுறுதி, சரணாகதியாக வளர்ச்சியடைகிறது. இந்த படிப்படியான நிலைகளை நாம் கடந்து வருகிறோம். ஆனால் அடுத்து நிகழ்வது என்ன? நாம் எங்கு சென்றடைகிறோம்? அன்பின் அலைக்கற்றையில், நாம் சீராகவும் சிரமமின்றியும் பயணிக்க, நமக்கு உதவுவது மட்டுமே பக்தியின்

நோக்கமாகும், அப்போதுதான் நாம் பரம்பொருளுடன் ஒன்றுகலக்க முடியும். ஒன்றுகலக்கும்போது, நமது விருப்பங்கள், உணர்ச்சிகள் மற்றும் அகங்காரம் போன்ற சல்லடைகள் அகற்றப்படுவதால் பயணப்பாதை சீரானதாக ஆகிறது. தற்போது நாம் மையத்தை அடைந்துவிட்டதாக நீங்கள் என்னைக்கூடும், ஆனால் இன்னும் அதிமாக உள்ளது. இப்போதுதான், ஒன்றுகலக்கின்ற இந்த நிலையை அடைந்தபின், உண்மையான யாத்திரை நிஜமாக துவங்குகிறது. எளிமையாக சொன்னால், உங்களது விருப்பங்களை துறந்தபின், முக்தி அடைவதில் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது. அகங்காரத்தை துறந்தபின் ஒன்றுகலப்பது உடனடியாக நிகழ்கிறது.

இப்போது நாம் மைய மண்டலத்திற்குள் நுழைகிறோம். அதனுள் ஏழு வட்டங்கள் உள்ளன, அவை பிரகாச வட்டங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. உயர் உணர்வுறுநிலையின் மேன்மையான வகையை அனுபவித்தவாறு, நாம் தொடர்ந்து முன்னோக்கிச் செல்கிறோம். இந்த மண்டலத்தில், உணர்வுறுநிலை அதன் அசலான வடிவத்தை ஏற்கிறது. விருப்பம், உணர்ச்சி மற்றும் அகங்காரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட, மெய்ம்மையின் பிரதேசம் இதுவே. இங்கு சூட்சும் அடையாளங்களின் பல்வேறு மட்டங்களை கடந்து, இருப்பின்மையை நோக்கி நாம் முன்னேறுகிறோம். தன்னியக்க நிலையுடன் - அனைத்தும் தானாக நிகழ்த்தப்படுகிறது என்ற சூட்சும் விழிப்புணர்வுடன், மைய மண்டலம் தொடங்குகிறது. எந்தவொரு செயலிலும் “செய்பவர்” என்ற உணர்வு இனியும் இருப்பதில்லை. இந்த தன்னியக்கம் சிரமமற்றதாக, இயற்கையுடன் ஒத்திசைந்தாக உள்ளது.

அடுத்த கட்டத்தில், தன்னியக்க உணர்வும் மறைந்துவிடுகிறது. அன்றாட வாழ்க்கையின் செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டு கொண்டிருக்கும்போதும், ஆழ்ந்த உறக்கநிலையில் இருப்பதாக எண்ணுவதே, இதனை புரிந்துகொள்வதற்கு சுலபமான வழியாகும். இந்த அறிந்திடாத நிலையில், செயல்கள் பதிவுகளை விட்டுச் செல்வதில்லை. மனதளவில் எவ்விதமான சிந்தனையிலும் அல்லது செயல்பாடிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதில்லை.

மேலும், அன்பின் அலைக்கற்றை மையத்தை நோக்கி, நம்மை இன்னும் நெருக்கமாக கொண்டுசெல்லும்போது, அறிந்திடாத நிலை என்பது மென்மேலும் பண்பட்டு, தூய அடையாளமாகிறது. வரையறைகள் அனைத்தும் மறைந்துவிட்டபோதும், அது முடிவு அல்ல. உள்ளார்ந்த இயக்கம் இன்னமும் இருக்கின்றது.

பின்னர், மையத்தை நோக்கி நாம் நீந்திக்கொண்டிருப்போம். பாழுஜி, மையத்தை இயக்கமற்றது என்றும், “அதனுள் எல்லையற்றது” என்றும் விவரிக்கிறார். அங்கு அதி உயர்ந்த வகையில் தூய வியப்பும், திகைப்பும்

காணப்படுகிறது. இந்த இயக்கமற்ற மையமே, பிரபஞ்சம் முழுமைக்கும் பொறுப்பாக உள்ள உள்ளார்ந்த இயக்கத்தை பராமரிக்கிறது.

பாழுஜி, மையத்திலிருந்து வெளிப்படும் ஒளியை பற்றியும் விவரிக்கிறார். அது மைய மண்டலத்தின் வெளிப்புற விளிம்பு வரை பயணித்து, ஒரு “வட்டத்தை” உருவாக்குகிறது. அவர் “ஒளி” என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்துகிறார். இருப்பினும் அதனை விவரிக்க வார்த்தை ஏதுமில்லை என்கிறார். ஒருவேளை அந்த ஒளியே மைய மண்டலத்தின் ஏழு வட்டங்களுக்கு, “பிரகாச வட்டங்கள்” என்ற பெயரை அளித்திருக்கக்கூடும். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? நமக்கு தெரிந்ததெல்லாம், அந்த வட்டத்தை கடந்து நாம் மைய மண்டலத்தில் நுழைய இயல்வதற்கு, அன்பின் அலைக்கற்றைதான் ஒரே வழி. அதற்கு தேவைப்படுவது, மாஸ்டரை முழுமையாக சார்ந்திருப்பதுதான்.

இதயபூர்வமான பிரார்த்தனைகளுடன்,

கம்லேஷ்

கான்ஹா சாந்தி வனம்

ஸ்ரீ கம்லேஷ் படேல் அவர்களின்

66வது பிறந்த நாள் விழாவை முன்னிட்டு அருளப்பட்டது

28 செப்டம்பர் 2021

heartfulness
advancing in love

ੴ